

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/35/2016
Identifikačné číslo spisu:	5112211820
Dátum vydania rozhodnutia:	06.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5112211820.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov 1/ Ing. A. G., bývajúcej v P., 2/ W. G., bývajúceho v P., 3/ P. A., bývajúceho v P., 4/ Družstva BREZOVÁ, so sídlom v Žiline - Bytčica, IČO: 36387355, všetkých zastúpených JUDr. Jurajom Ďurajdom, advokátom so sídlom v Žiline, Kukučínova č. 12, proti odporcovi Ing. Z. G., bývajúcemu v P., o určenie, že predkupné právo k nehnuteľnostiam zaniklo, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 C 66/2012, o dovolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. januára 2015 sp. zn. 11 Co 410/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Navrhovatelia sa zmeneným návrhom domáhali, aby súd určil, že predkupné právo zriadené v prospech odporcu na nehnuteľnostiach navrhovateľov v katastrálnom území P. zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, a to parcela E KN č. XXXX - trvalý trávnatý porast vo výmere XXXX m² a parcela E KN č. XXXX - orná pôda vo výmere XXX m², ďalej zapísaných na liste vlastníctva č. XXXX, a to parcela E KN č. XXXX - orná pôda vo výmere XXX m² a parcela E KN č. XXXX - orná pôda vo výmere XXX m², a na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela E KN XXXX - trvalý trávnatý porast vo výmere XXXXX m², všetky v spoluvlastníckom podiele vo výške 1061505/12794880, na základe zmluvy o budúcej zmluve o zriadení predkupného práva uzatvorenej dňa 19. decembra 2007 medzi odporcom a navrhovateľom 4/ (ďalej len „Zmluva“), ktorý bol v tom čase podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, zaniklo a na predmetných nehnuteľnostiach neviazne žiadne predkupné právo a toto bude vymazané Správou katastra Žilina do troch dní po právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd Žilina rozsudkom z 8. júla 2014 č.k. 13 C 66/2012-162 návrh zamietol; zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Súd prvého stupňa mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že Zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je v celom svojom obsahu platným právnym úkonom a na jej základe platne vzniklo odporcovi zmluvné predkupné právo ako vecné právo po povolení jeho vkladu rozhodnutím Správy katastra Žilina v 9781/07. Platnému vzniku tohto predkupného práva nebránilo ani skôr zriadené predkupné právo na základe nájomnej zmluvy uzatvorenej medzi navrhovateľmi 3/ a 4/, nakoľko zo

žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by na ten istý predmet mohlo byť zriadené iba jedno predkupné právo. Predkupné právo odporcu nezaniklo ani tým, že navrhovatelia využili svoje zákonné predkupné právo na daný predmet, nakoľko jeho využitie tiež nemá za následok zánik zmluvne dohodnutého predkupného práva. Súd napokon dospel k záveru, že navrhovatelia 1/ až 3/ nepreukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p., keďže platne zriadené predkupné právo a zapísané v katastri nehnuteľností v prospech odporcu je zákonom predpokladaný inštitút, pričom vecné bremená vo všeobecnosti sú typickým právom k cudzej veci, a to iba nehnuteľnej. Pokiaľ išlo o navrhovateľa 4/, tento podľa názoru súdu nebol v konaní vecne legitimovaný, nakoľko už nie je vlastníkom nehnuteľností. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Žiline na odvolanie navrhovateľov rozsudkom z 26. januára 2015 sp. zn. 11 Co 410/2014 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam. Napriek tomu, že podľa názoru odvolacieho súdu bol prvostupňový rozsudok vecne správny, nestotožnil sa s jeho záverom o nedostatku naliehavého záujmu navrhovateľov na požadovanom určení, nakoľko za stavu, keď navrhovatelia majú pochybnosti o existencii predkupného práva odporcu, je určovací výrok súdu, ktorého sa dožadujú, jediným prostriedkom odstránenia neistoty v ich právnom vzťahu do budúcnosti. S ostatkom odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia sa odvolací súd stotožnil, a zároveň zdôraznil, že predkupné právo je inštitútom sui generis, pričom otázka plurality, teda viacnásobného zriadenia predkupného práva - či už záväzkového alebo vecnoprávneho charakteru - nie je v zákone osobitne riešená. Poukázal však na to, že takáto pluralita predkupných práv je v praxi bežná - napr. zákonné predkupné právo spoluvlastníkov, pričom je súčasne zriadené predkupné právo zmluvné, či už záväzkového alebo vecnoprávneho charakteru, a niet zákonného dôvodu, ktorý by vylučoval vznik viacerých predkupných práv k jednej nehnuteľnosti. V prípade uplatnenia viacerých platne vzniknutých predkupných práv prichádza do úvahy riešenie otázky priority, vychádzajúc z charakteru a času vzniku jednotlivých predkupných práv. Napokon odvolací súd uzavrel, že predkupné právo odporcu podľa § 603 ods. 2 Občianskeho zákonníka napriek jeho neuplatneniu ostáva zachované voči singulárnym právnym nástupcom predávajúceho, ktorým navrhovatelia 1/ až 3/ nepochybne sú, a to v rovnakom rozsahu, v akom bolo zriadené. Konštatoval, že o trovách odvolacieho konania rozhodne prvostupňový súd.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali navrhovatelia dovolanie s odôvodnením, že im v konaní postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: od 1. januára 2015 ide o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že súdy nevykonali nimi navrhnuté dôkazy, a tým došlo k neúplnému a nesprávnemu zisteniu skutkového stavu a následnému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolatelia uviedli, že odvolací súd v rámci rozhodovania nebral do úvahy výsledky vykonaného dokazovania, a tiež rozhodnutia Okresného súdu Žilina sp. zn. 14 C 244/2011 a sp. zn. 27 C 146/2010, neprihliadal na doklady nachádzajúce sa v týchto súdnych spisoch, a preto dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Nestotožnili sa s názorom súdu ohľadom inštitútu predkupného práva ako vecného bremena. Súdy podľa ich názoru nerešpektovali rozdielne právne postavenie navrhovateľov v zmysle zákonného predkupného práva a postavenie odporcu, ktorému patrilo zmluvné predkupné právo. Rozsudky sú v konečnom dôsledku nepreskúmateľné, nejasné a nepresvedčivé, predovšetkým vo vzťahu k zdôvodneniu nedostatku naliehavého právneho záujmu a inštitútu vecného bremena. Dovolatelia v tejto súvislosti tiež namietajú, že sa odvolací súd nezaoberal otázkou údajného nedostatku pasívnej legítimácie navrhovateľa 4/ a ich námietkou ohľadom prejudiciálneho skúmania neplatnosti „predkupnej zmluvy“ z 19. decembra 2007. Z uvedených dôvodov žiadali zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa spolu s rozsudkom odvolacieho súdu a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Oporca vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľov uviedol, že navrhovatelia porušujú zásadu hospodárnosti konania a zásadu rýchlosti konania, nakoľko sa v podanom dovolaní absolútne nevenujú podstate veci. Vo zvyšnej časti vyjadrenia prevažne zopakoval argumentáciu uvedenú na súdoch nižšieho stupňa. Žiadal dovolanie zamietnuť, nakoľko nie sú dané dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

1. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania navrhovateľov z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplyva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na obsah dovolania i zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolatelia procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

2. S prihliadnutím na obsah dovolania a vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či postupom súdov nebola dovolateľom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

2.1. Dovolatelia namietajú, že súdy nevykonali nimi navrhnuté dôkazy (nepripojenie spisov z iných konaní a neoboznámenie sa s relevantnými dokladmi), čo malo za následok neúplné a nesprávne zistenie skutkového stavu, a nesprávne právne posúdenie. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania. Súd je oprávnený vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je toho názoru, že je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999, R 6/2000).

Navrhovateľmi namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

2.2. Niektoré argumentácie použité v dovolaní nasvedčujú tomu, že dovolatelia namietajú nejasné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších stupňov, čo malo za následok ich nepreskúmateľnosť. Najvyšší súd k tomu uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie rozhodnutí prvostupňového i odvolacieho súdu obsahuje nielen vysvetlenie skutkových zistení a záverov, ku ktorým súdy dospeli, ale tiež právne posúdenie týchto záverov. Za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv navrhovateľov.

2.3. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že námietka navrhovateľov o vade konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je neopodstatnená.

3. Pokiaľ dovolatelia namietali, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [inštitút predkupného práva, (ne)preukázanie naliehavého právneho záujmu, (ne)platnosť Zmluvy] v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Keďže navrhovatelia dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. uplatnili v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

4. Vzhľadom na to, že dovolanie navrhovateľov nie je podľa ustanovení § 238 O.s.p. prípustné, navrhovatelia nepreukázali tvrdenú procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd odmietol ich dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

5. O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa. Najvyšší súd o trovách dovolacieho konania nerozhodol z týchto dôvodov:

V zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na obsah a účel ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p. nadväzuje § 224 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého ak odvolací súd rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3, o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

V danej veci Okresný súd Žilina vo výrokovej časti rozsudku z 8. júla 2014 č.k. 13 C 66/2012-162 uviedol, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 151 ods. 3 O.s.p.). Krajský súd v Žiline v dovolaní napadnutom rozsudku nerozhodol o trovách konania. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania nebolo teda dosiaľ rozhodnuté.

So zreteľom na vyššie uvedené zastáva najvyšší súd názor, že ak dovolací rozhoduje o dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 a § 224 ods. 4 O.s.p., o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (viď obdobne sp. zn. 3 Cdo 188/2013).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.